

QAPPI

Bu yaşında da başa düşməmişəm ki, belə adamların Yerdə nə işi var? Bəlkə, onları göndəriblər ki, Yerdəkilərin işini sahmana salsınlar, onların üzünü Allaha tərəf çöndərsinlər - yoxsa, göylər adamının Yerdə nə iti azıb ki?!

Seyran Səxavətin
"Qaçhaq" romanından

Göy adamlarının Yerdə işi olmadığı kimi, onların yazdıqlarının da növünü, janrını müəyyən etmək Yer adamlarının işi deyil. Buna ən yaxşı adı özləri qoyur: "məhəbbət janrında yazdığım əsər" deyər. Bizsə bu janrı belə qavrayırıq: Tanrıya, insanlığa, insaniyyətə, fədakarlığa, təmənnaşılığa, səmimiyyətə - Sözə məhəbbət janrında yaradılmış miniatür abidə kimi.

"Pozusu olmayan bu yazı"nı yazmağa da hər adamın kişiliyi çatmır. Çünki biz dirilərin üzünə tərif yağdırmağa peşə xəstəliyi kimi adət etmişik. Üzünə təriflədiyimiz o dirilər - "mərkəz"də olanlar bir gün tarixə qovuşanda bu gün onların haqqında "manifest" yazanlar bir çürük cümlə də qurmayacaqlar, vicdanım haqqı. Elə-belə dedim, bir yerə qeyd edək, qalsın...

Gedənlərin mərdliyindən, səxavətindən danışmağa, səmimi desək, bir az kişiliyimiz çatmır. "Kənar adamlar"dan yazmağa ehtiyat edirik. Elə bilir ki, "kənar adam"lardan yaza-yaza diqqət mərkəzindən kənar qalacağıq. Biz "kənar olmaq"dan qorxuruq.

"İşıqlı" gələcəyin xülyası başımızı necə gicəlləndirirsə, cümlələrimizin hamısını in-

diki zamanda qururuq. Keçmişə boylanmayanda adam keçmişindən qopur - sakit, səssiz, səmirsiz...

Həyat bizi "qabağına qatıb" elə aparır ki, axına qarışb zamanın nəbzini tuta-tuta özümüzü itiririk. Özümüzü itirə-itirə hamımız bir-birimizə oxşayırıq.

Göy adamları zamanın nəbzini tuta - zamanla ayaqlaşma bilmir. Bunu bacarsaydılar, onlar da hamıya oxşayardılar, olardılar sıradan adam...

Zamana sığışmayan - zamanla, mühitlə əlbəyaxa olan adamlar özlərinə oxşayırlar. Və özlərindən - Adam olmaqdan daha çox Sözə oxşayırlar - Seyran Səxavət kimi...

Hə, bir də Qapıya... Qapı müqəddəs şeydi... Seyran Səxavət beləndən gəldiyi Sözə oxşadığı qədər həm də Qapıya oxşayır. Dünyanın bütün eybəcərliklərinin, yolunu azanların, özünü itirənlərin üzünə çırpılan, yaxşıların, doğruların üzünə daim açıq olan, Haqqın yolunda bütün ömrü boyu təmənnaş xidmət göstərən, həm də qucaq açdığı Qala kimi qoruyan, işığa sarı açılan Tanrı Qapısına...

Özümü qanandan Onu elə Qala qapısı kimi görmüşəm - alınmaz, əyilməz... Bircə Sözü qabağında diz çöküb...

Dünyanın bu "qaçhaq"ında - "adamların düz sözdən, vicdandan, Allahdan qaçdığı, hamının yaddaşına virus düşdüyü bir vaxtda" bu Qapı on-

dan keçənlərin bircəciyini də unutmayıb.

Yaşatmağı bacarmaq hər kişinin işi deyil, yaşananları ağ kağızın yaddaşında əbədləşdirmək can üstə olan adama dirilik suyu vermək kimidi. Bunu bacarmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Öz balasından ötrü bir kəsin qapısını döyməyib, bir kəsə ağız açmayıb yalnız Sözü xətrinə hər cür fədakarlığa təmənnaş qucaq açmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Üzünün nurunu sözlərinə töküb bütün yaxşılıqlara yol salmaq - Qapı açmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Qismətinə yazılan adamları Allahın verdiyi pay kimi əzizləmək üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Bir də o Qapının gedənlərin arxasınca gözü yol çəkməyi var. Bilə-bilə ki, gözlərin çəkdiyi yoldan kimsə qayıtmaya-

caq... yenə də gözləyir. Bir də o Qapının ondan keçib gedənlərin bircə kərə dö-nüb geri baxmaqları üçün necə için-için yandığını, oyum-oyum oyulduğunu görmək var.

Dünyadakı ən ağır səhnə Qapının gedənlərin arxasınca yana-yana boyladığını görməkdi. Gedənlər tək getmir. Ruhumuzu özləriylə aparırlar...

Uşaq olsam da, Səni Sənin qəder anlayıram, Ustad! Bilirəm ki, ən ağır gediş Dost gedişidi. Ən ağır dərd geri dönməyəcəklərini bilə-bilə gözləməkdə... Gözləmə, gözü-nün kökü saralar, amma "insafsızlar" dö-nüb geri də baxmazlar... heç olmasa bircə kərə...

Deyirəm, heç Analarımız da belə getməmişdi... Heç olmasa dö-nüb geri baxmışdılar... Jaketlərini çıxarıb üstümüzə örtmüşdülər ki, bu dünyanın soyuğunda üşümə-yək. Amma hardan biləydilər ki, o yoxluq ruhumuza elə od vuracaq ki, yana-yana üşüyəcəyik.

Gedənlər bizi bu dünyayla o dünyanın arasında elə yerdə qoydu ki, Araz kimi həsrətə döndük - aralıqda qaldıq... Nə yaşaya bildik, nə də ki, öl...

Yaman qaçhaqadı... Elə bil bu dünyanın namərdliyindən üz çevirib getdilər - ən böyük Həqiqətə sarı. Dünyanın ən böyük Həqiqəti Ölümdü... Yeganə İnsan bitirən torpaq məzarlıqdı...

O torpaqda Haqqa qovuşub yenidən boy verməyimiz üçün o Qapıdan keçib durulmaq, arınmaq, təmizlənmək lazımdır.

Qapı müqəddəs şeydi... Qapı hamının üzünə açılır...

Biz Səni anlayanda, Səndən keçib durulanda Həqiqətə çatacağıq, Ustad! - Qapı üzümüzə açılacaq, Yolumuz Aydınlanacaq...

Yolçu yolda gərək... Qapımız bağlan-masın... Yolumuz Aydın olsun!